

TOMÁŠEK

*Zpravodaj farního společenství při kostele
Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše*

3

Listopad
II. ročník

Motto:

Pane Ježíši Kriste, prosíme Tě:
upevni srdce svých věrných
v očekávání Tvého příchodu,
upevni poklesávající kolena.

Uzdrav rány nemocných,
které navštěvuješ,
vlož svou ruku na slepé
a dej jim zrak,
posilni chromé a osvoboď nás
od našich hříchů
podle svého smilování.

Dej všem, kteří si připomínají v
bdělosti a zbožnosti Tvůj první příchod,
aby se s radostí v srdci dočkali druhého
příchodu Tvého soudu a vešli do vůně
a radosti Tvého ráje.

(z mozarabské liturgie)

okamžik má svůj smysl, svoji hodnotu, i když někdy
nejsme schopni přijít na to, v čem.

Rozhodující je naše ochota žít s Kristem,
protože On je Králem stvoření i očekávaným dítětem.
V něm má vše smysl. Budeme-li s ním chtít žít,
budeme mít jistotu, že to, co děláme, má svůj smysl.

S církevním rokem začíná také další rok
Desetiletí duchovní obnovy národa, zasvěcený
sv. Prokopu a duchovní a tělesné kultuře osobnosti.

V těchto dnech dochází k výměně volených
zástupců na obecních a městských zastupitelstvech
republiky. Je velmi důležité, abychom si k tomuto
poslání dokázali uchovat potřebnou úctu, jak nám ve
svém dopise připomíná apoštol Petr.

V tomto duchu chci poděkovat všem
zastupitelům v městě Brně, kteří se podle svého
svědomí snažili plnit své poslání a chci také
vyzvednout službu křesťanských stran, zejména
KDU-ČSL, protože jsem se zejména v souvislosti s
opravami kostela přesvědčil o jejich obětavé a účinné
snaze pomoci.

Ve stejném duchu prosím Vás všechny o
modlitby za nové radní, aby se svého poslání zhostili
opravdu čestně.

P. Jiří Kaňa

ÚVODNÍ SLOVO

Konec církevního roku je přede dveřmi. Skončí
jedna z mnoha kapitol života církve. Víme však, že
hned nato nastoupí nový advent, nový církevní rok.
Nezůstane mezi nimi ani minutka prázdna. A to je pro
náš život velká jistota. Vždy, když v našem životě
něco končí, zároveň něco nového začíná. V našem

LITURGIE

ADVENTNÍ DOBA

Adventem vstupujeme do nového liturgického
roku. Obsahem liturgického roku je osoba a dílo Ježíše
Krista. Slovo advent znamená příchod, tedy konec
očekávání Ježíše Krista jako Mesiáše. Adventní doba
začíná prvními nešporami neděle, která připadá na den

30. listopadu nebo na nejbližší den k tomuto datu a končí před prvními nešporami v den Narození Páně.

Čtyři adventní neděle před vánocemi představují celou dobu Starého zákona s jeho touhou po příchodu Mesiáše. Tato touha byla v izraelském národě tak silná, že mu pomohla zachovat věrnost Hospodinu, i když Izraelité byli obklopeni modlářstvím (dnes bychom to mohli nazvat konzumním způsobem života) pohaných národů.

Adventní doba je zvláštností západní liturgie. Slavení adventu vzniklo pro roce 336 v tehdejší Galii a ve Španělsku jako duchovní příprava na vánoce a na křest, který se v těchto zemích uděloval na den Zjevení Páně (6. ledna). Dnešní rozsah adventu - čtyři adventní neděle - je ustálen od konce středověku.

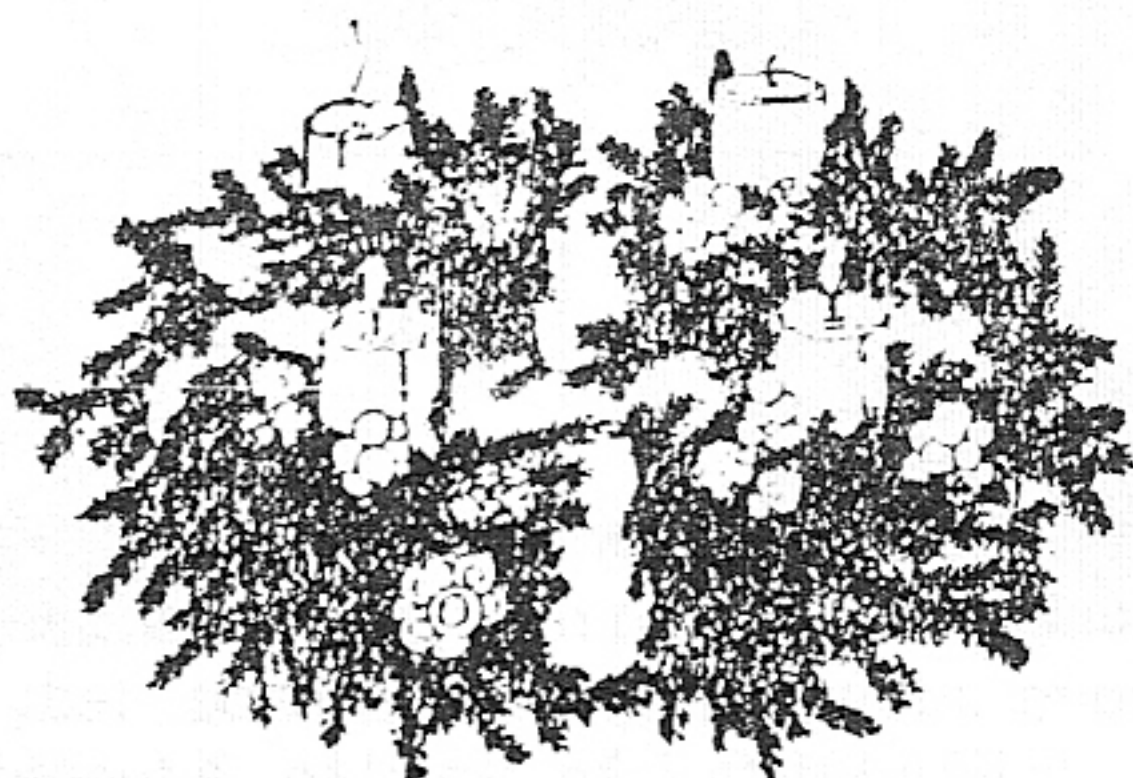
Ve východní liturgii je příprava na vánoce slavena jako "památka všech Otců, kteří se zaslíbili Bohu od Adama až k Josefovi, snoubenci přebíhající Bohorodičky" (v byzantské liturgii), nebo se slaví neděle před vánocemi jako neděle zvěstování spásy Zachariášovi, Panně Marii, nebo jako narození Jana Křtitele a poselství anděla Josefovi (syrská liturgie).

Liturgické texty západní liturgie od 1. adventní neděle do 16. prosince vyjadřují očekávání druhého příchodu Krista. Výraz takové touhy po Kristu vidíme u sv. Pavla: "...nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Ježíše Krista" (Flp 3,13), v novější době také v životě sv. Terezie od Dítěte Ježíše, která v posledních letech svého života pociťovala velkou touhu po konečném setkání s Kristem.

Od 17. do 24. prosince je liturgie zaměřena na bezprostřední přípravu oslavy Narození Páně.

Doba adventní nám připomíná, že největší touha našeho srdce má směřovat ke Kristu, který s Otcem a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Staň se.

Jiří Palacký

REPORTÁŽ

DÍKY SV. ANEŽKO
ČESKÁ aneb
VZPOMÍNKA NA
SVATOŘEČENÍ ANEŽKY
ČESKÉ V ŘÍMĚ

Nestává se často, aby byl svatořečen český světec. Je to již pět let, co byla v Římě kanonizována bl. Anežka Česká. Naskytla se mi tehdy možnost se této pro náš národ radostné slavnosti zúčastnit. Do Říma jsem se dopravil s rodiči zvláštním vlakem s označením "Pouť do Říma" a nesoucím jméno "Vojtěch". Po příjezdu do Věčného města jsme absolvovali okružní jízdu, návštěvu všech čtyř hlavních basilik, Kolosea a také katakomb sv. Kalista. Po prohlídce katakomb jsme odjeli do přímořské vesničky (od Říma cca 50 km), kde jsme se po ubytování duchovně připravovali na slavnost následujícího dne. Brzo ráno 12. 11. 1989 jsme odjeli do Říma na Svatopetrské náměstí. Když jsme vystoupili z autobusu, byli jsme všichni překvapeni: tolik čechoslováků snad Řím ještě nezažil. Po kontrole italskou policií, kterou musel každý z nás projít, jsme se ocitli v basilice sv. Petra. Zaujali jsme místo v přiděleném sektoru a očekávali začátek slavnosti.

O půl desáté vstupuje do osvětlené basiliky průvod s ministranty, kardinály, s českými, slovenskými a polskými biskupy, s českým kardinálem Fr. Tomáškem a na konci s papežem Janem Pavlem II. Začíná slavnostní bohoslužba. Po úkonu kajícího jsou představeni oba světci - bl. Anežka Česká a polský mnich bl. Albert Adam Chmielowski. Kostelem zaznívají zpívané litanie ke všem svatým a po nich papež čte kanonizační formulí. Ta je zakončena zvoláním "Amen", které je provázeno dlouhotrvajícím potleskem celé basiliky. Po ztišení pokračuje mše sloužená ke cti nových svatých. Po skončení mše jsme se přesunuli na náměstí před basilikou, kde jsme se společně pomodlili Anděl Páně a přijali papežské požehnání.

Odpoledne jsme využili k prohlídce basiliky a návštěvě hrobů sv. Petra a některých papežů, mezi kterými také našel místo posledního odpočinku pražský arcibiskup, kardinál Josef Beran, který během svého života udělal mnoho pro svatořečení Anežky české.

V závěru tohoto slavného dne koncelebrovali v basilice Dvanácti apoštolů naši biskupové a kněží slavnou mši svatou k počtě sv. Anežky české.

V pondělí dopoledne jsme se opět všichni setkali na Svatopetrském náměstí před aulou Pavla VI. - na audienci u Svatého Otce. Jan Pavel II. na konci audience prošel mezi 13 000 poutníky, kteří mohutně skandovali: "Papež musí do Prahy". Naplnění tohoto hesla se tehdy zdálo téměř nemožné.

V podvečer jsme v basilice sv. Pavla za hradbami poděkovali za celou pouť slavením eucharistie. Po skončení mše sv. jsme odjeli na nádraží, kde nás očekával náš vlak. Potom již před námi byla pouze dlouhá cesta do vlasti. 15. 11. 1989 jsme byli všichni opět doma. Nikdo z nás netušil, jak se nám svatá Anežka odmění za naši bohatou účast při jejím svatořečení. Sametová revoluce, demokratická vláda a prezident, svobodné volby a nakonec to nejkrásnější - naplnění hesla, které 13. 11. 1989 znělo aulou: "Papež musí do Prahy!"

Díky, svatá Anežko česká.

Vojtěch Veselý

ROZHOVOR

S JÁHNY JIŘÍM PALACKÝM A IVANEM SYNKEM

1. Můžete se představit?

J.P.

Pocházím z Uherského Hradiště. Do Brna jsem se dostal natrvalo až v roce 1973 po ukončení studia chemie na brněnské univerzitě, když jsem předtím prošel různými dělnickými profesemi (v lese, na stavbě, v továrně), také jsem pracoval jako technik. V roce 1973 jsem se oženil, od roku 1990 studuji na CMBF v Olomouci, letos jsem byl vysvěcený na trvalého jáhna.

I.S.

Kořeny rodu Synků jsou pevně zapuštěny na Vysočině v Olešnici. V 15-ti letech jsem odešel do Brna, kde jsem se vyučil a vystudoval střední školu. Po vojně jsem založil rodinu, dnes jsou syn tři dcery "téměř" dospělí, (však už je za dveřmi pátý křížek). Na denní chléb jsem si vydělával postupně u Dopravního podniku, Výzkumném ústavu ekologie a biologie a po revoluci na BIGY, kde pracuji dosud.

2. Jak zní jáhenský slib?

J.P. + I.S.

Při vlastním obřadu svěcení je to odpověď "Ano" na otázku "Slibuješ mně a mým nástupcům úctu a poslušnost?" Předtím ještě odpovídá budoucí jáhen 6x "Ano" k povinnostem jáhenské služby. Písemně je jáhenský slib obsažen v ručně psané přísaze

inkardinaci. Kromě poslušnosti v ní budoucí jáhen slibuje vést opravdu duchovní život a podle svých sil plnit úkoly, které mu budou v církvi svěřeny.

3. Jaké má jáhen povinnosti a možnosti v církvi?

J.P. + I.S.

Povinností je víc. Například denní modlitba církve - breviář. Je to spíš ale velká pomoc pro duchovní život. Možnosti uplatnění služby jsou: udělovat svátost křtu, asistovat při udělování si svátosti manželství, vést bohoslužbu slova, podávat Tělo Páně, žehnat podle svého pověření, pohřbívat, působit tam, kde se kněz jen těžko dostává.

4. Co doma, fandí Vám?

I.S.

Manželství i rodina je plavba na jedné lodi. Někde v přístavu jsme přibrali i jáhenskou službu a ta teď pluje s námi na stejné lodi. Brzy se stala členem posádky, nikoli pasažérem. Pomáhá všem, jako i všichni jí.

J.P.

Bez spoluúčasti manželky a dětí by jáhenská služba nebyla myslitelná. Ano, fandí.

5. Jak se Vám studovalo a který předmět se Vám líbil, z které zkoušky jste měli největší strach?

I.S.

Studium bohosloví jsem absolvoval v letech 1972-77 v době hluboké totality - soukromě u dr. Zvěřiny a dr. Mayera. Tito pánové nás vyučovali a zkoušky jsme pak skládali z jednotlivých předmětů - pro utajení - na různých místech republiky. Po revoluci jsme pak skládali zkoušky v Arcibiskupském semináři v Praze, a to oficiálně.

Dr. Mayer, specialista na biblistiku, dokázal nadchnout pro svůj obor snad každého. I mně učarovala moudrost Písma svatého. Strach jsem měl ze zkoušky "Manželské právo", ale to snad jen pro přísného pana profesora. Dopadla dobře.

J.P.

Studium bohosloví pro mně ještě pokračuje letošním pátým ročníkem, který bych měl s Boží pomocí dokončit diplomkou a státnicí. Nejvíce se mi líbí dogmatika, nejtěžší byla zkouška z liturgiky.

6. Co nám přejete do adventní doby?

I.S.

Těšit se tak, jak to dokáže jen dítě.

J.P.

Pokoj v duši.

FARNÍ VÝLET

Společně s podzimem přišel do naší farnosti již třetí farní výlet. Co to vlastně farní výlet je? Je to procházka se spoustou zajímavých her do okolí Brna pro všechny, kteří se cítí mladí. Letos se šlo z Lelekovic do Soběšic. Sešli se všichni, kteří měli čas, od žáků základní školy až po Artuše (ten celou dobu prohlašoval, že je asi ze všech nejstarší). Mezi významnější výletníky bych snad zařadil pana faráře, mladšího pana kaplana a pana inženýra kostelníka.

Výlet začal v neděli 23.10. krátce po obědě na nádraží v Králově Poli, odkud nás vlak převezl do České. Zde se k nám připojil pan farář, který jel autem. Hned po vystoupení z vlaku Kmocháček vyhlásil první hru, takzvanou bombu. Nechci vás na tomto místě zatěžovat dlouhosáhlým popisem této hry, a proto, koho z vás tato hra zajímá, nechť se informuje u někoho, kdo na farním výletě byl.

První zastávkou na cestě byl kostelík v Lelekovicích. Zde jsme vyslechli přednášku o historii chrámu a krátce jsme se pomodlili. Potom jsme už vyrazili do přírody. Během pochodu se tvořily různé debatní kroužky a všichni zaujatě diskutovali.

Těsně před Ořešínem proběhla další zajímavá hra - Na kočku a na myš (jinde nazývaná Na třetího). Principem hry je honění se dvojice výletníků kolem kruhu sestávajícího ze zbytku výletníků. Hra byla zpestřena terénem, neboť louka, na které jsme hráli, byla plná rigólů. Proběhli jsme se všichni, někteří se k tomu i vyváleli na zemi (např. Danglár). Poté, co jsme se dostatečně naběhali, prošli jsme Ořešínem a vyrazili k Soběšicím. V lesích nad Ořešínem jsme si zahráli poslední hru. Po lese byly rozházeny kartičky s čísly od jedničky do dvacítky a operativně vytvořené dvojice měly postupně najít všech dvacet. Dvě dvojice byly tak "úspěšné", že našly jedničku a dvojku se jim nepodařilo najít po celou dobu, co první našly všech dvacet. Hra však již byla stížena přicházejícím soumrakem.

Jakmile se úplně setmělo, zastavili jsme se na jednom rozcestí. Pan kaplan zakončil za svitu svíček celý výlet krátkou modlitbou a dal nám všem požehnání. Chvilí nato jsme dospěli do Soběšic na autobus MHD a rozjeli se do svých domovů.

Mám-li celý výlet hodnotit, myslím si, že se vydařil, a to nejen výbornou organizací, ale i počasím a celkovou atmosférou. Co říci nakonec? Příští farní výlet bude zase za rok a všichni, kdo se cítíte mladí, jste zváni.

Josef Sanchez

KOMUNITA EMMANUEL

ŠKOLA
EVANGELIZACE

Už jedenáctý rok přijíždí do Paray-le-Monial skupina asi třiceti mladých lidí ve věku od 18 do 30 let na dobu 9 měsíců do evangelizační školy.

Co je to za školu? A jaký je její smysl?

Na členy komunity Emmanuel se obracelo

stále víc a víc mladých lidí, kteří chtěli Krista lépe poznat, milovat ho a sloužit mu. Toužili žít konkrétně a radikálně evangelium v každodenním životě. Proto vzniká v roce 1983 Mezinárodní škola formace a evangelizace.

Vlastní náplň pobytu obsahuje 4 základní skutečnosti.

Na prvním místě je **modlitba**. Než Pán vybral svých 12 učedníků, než cokoli důležitého řekl nebo udělal - odešel na horu a tam se modlil. Cokoli by člověk chtěl dělat bez modlitby - bez intimního spojení s Otcem, Synem a Duchem svatým - je prázdné snažení a organizování.

Společně jsme měli ranní chvály, adoraci, mši a večer kompletář. Jednou za dva měsíce byl den ticha určený k modlitbě. Na konci roku jsme měli duchovní cvičení svatého Ignáce a každý z nás byl po celou dobu doprovázen duchovním vůdcem.

Druhým pilířem byla vlastní **formace** v podobě přednášek. Vyučovali nás kněží i laici z komunity i mimo ni. Studovali jsme bibli, dějiny církve, svátosti, katechismus, základy filosofie, velká východní náboženství, sekty...

Jedenkrát týdně jsme se scházeli k zpívání ve sboru a učili se základům animace zpěvu a dirigování. Dostali jsme zadána 4 témata, která jsme sami připravili jako vyučování či přednášku.

Třetí z nejdůležitějších věcí byl náš **společný život**. Sešlo se nás 30 ze 14 zemí. A každý z nás měl jiné zvyky, názory. To nám nastavilo zrcadlo. Učili jsme se mít se rádi takoví, jací jsme. Poznávali jsme svoje slabé stránky, ale i dary a schopnosti, které nám Pán dal. Viděli jsme konkrétně, že každý jsme údem Kristova Těla. Spolu jsme také zpívali, sportovali, dělali si legraci.

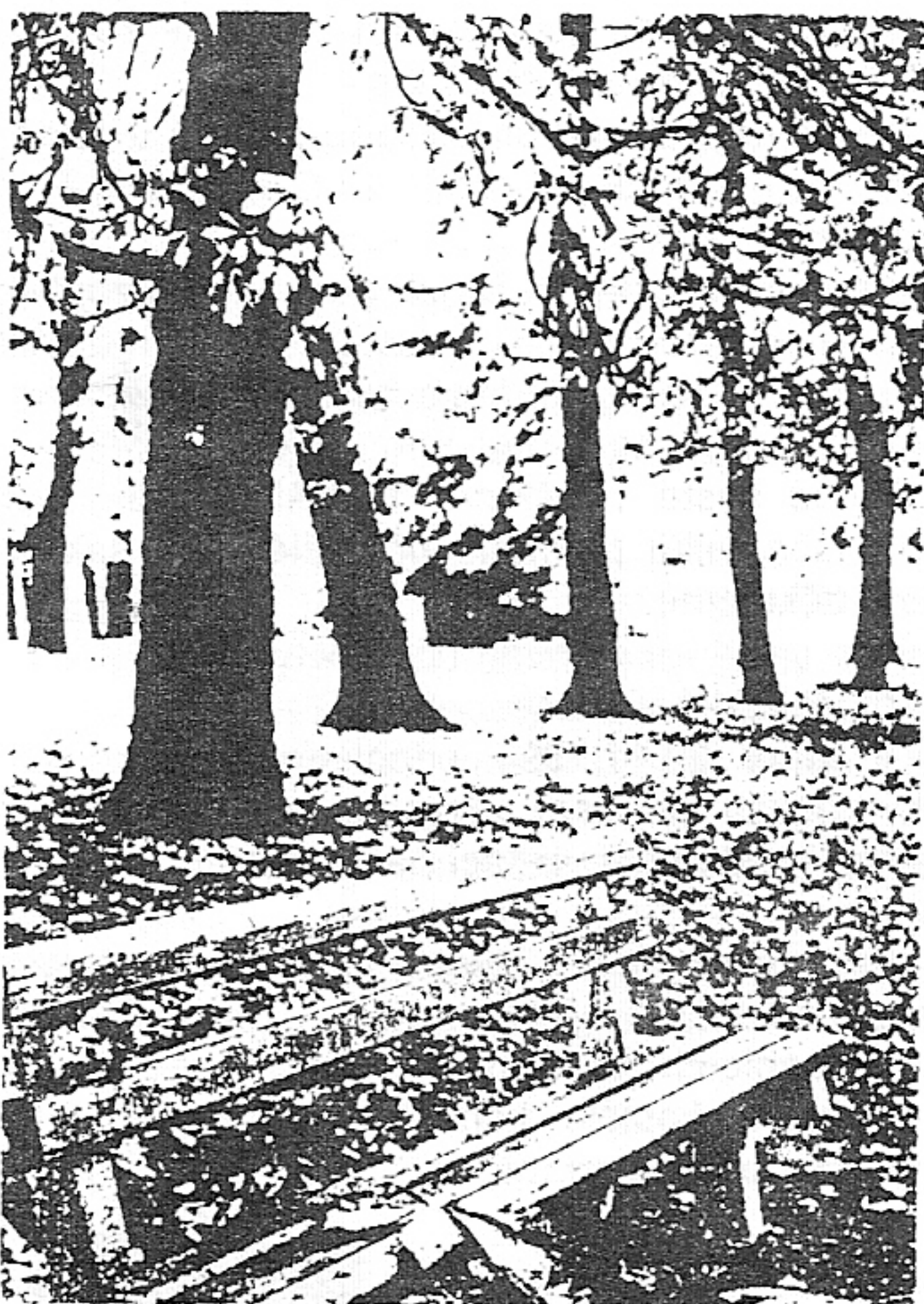
Konečně čtvrtý sloup, na kterém škola stojí je evangelizace. Podle názvu "evangelizační škola" by vás to asi svádělo k myšlence, že po jejím absolvování se z nás stanou misionáři nebo evangelizační pracovníci. Ale tak tomu není!

Díky misijním cestám do farností a škol jsme pochopili: evangelizace je naše svědectví o živém Bohu a neomezuje se na tu či onu pořádanou akci, ani není určena jenom určitým školeným lidem. Poznali jsme, že tak jako nejde oddělit každodenní život od života křesťana, tak nemůžeme oddělit křesťanský život od svědectví o Bohu.

Učili jsme se vnímavosti, protože jenom vnímavé srdce vystihne chvíli, kdy je člověk připraven slyšet o Bohu.

Nejenom svým 12 učedníkům, ale každému z nás Pán říká: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium".

Markéta Synková

ŘÁDKY NEMOCNÝM

SVÁTOST NEMOCNÝCH

V životě každého člověka se může stát, že těžce onemocní a bude hrozit i nebezpečí smrti. Podobná situace je tehdy, když člověk dosáhne vysokého věku a objevují se různé poruchy, které mohou být zlepšeny lékařským zákrokem, nebo se někdy vyrovnají přirozenou cestou. Je však vždy určitá možnost, že i zde bude porucha znamenat, že se blíží konec našeho života. Stáří přináší mnoho potíží, které někdy mohou vyústit do kritické situace.

Víme, že Kristus Pán pamatoval ve své dobrotě i na tyto chvíle lidského života a že mezi svátostmi, které provázejí člověka celým životem a dávají mu v každé situaci to, co potřebuje, je i svátost nemocných. Ta je zaměřena právě na ty okamžiky lidského života, které jsou pro nás těžké, ale které často rozhodují o tom, jaká bude naše věčnost.

Někdy je svátost nemocných nazývána posledním pomazáním. Tento název vyjadřuje, že je to poslední ze svátostí, při nichž se užívá olej. Neznamená to tedy v žádném případě, že se jedná o svátost, která se na této zemi přijímá jako poslední a že po jejím přijetí následuje konec života na zemi. Víme, že mezi námi žije mnoho lidí, kteří tuto svátost přijali už několikrát, když to jejich zdravotní stav vyžadoval, a dnes se těší dobrému zdraví jak tělesnému tak duševnímu.

Tuto svátost ustanovil Kristus Pán k tomu, aby nám lidem dávala potřebné milosti v době, kdy jsou naše síly oslabeny.

Přípravou na přijetí této svátosti je svátost smíření, která přináší do duše člověka vyrovnanost, klid a vnitřní spokojenost. Svátost nemocných dává člověku všechno, co potřebuje, aby účinně čelil všem těžkostem, které přináší nemoc nebo vysoký věk. V případě, že by nemoc

vedla ke konci pozemského života, dává svátost nemocných v okamžiku smrti odpuštění hříchů a také všechny potřebné milosti, aby člověk tu nejtěžší chvíli lidského života, které se nikdo nemůže vyhnout, prožil pln uvědomění si Boží lásky.

Jako každá svátost, i svátost nemocných působí svou podstatou. Proto je její účinek v duši člověka dokonalý. Je však vhodné přijímat ji s hlubokou a živou vírou, s velikou pokorou a vděčností.

Prosme často v době, kdy jsme zdraví a netrápí nás žádné bolesti, o milost, aby chom prožívali celý náš život dokonale, správně se připravili na jeho zakončení a dosáhli věčného a blaženého života u Boha.

O. Josef Šik

PÁTEČNÍ SPOLEČENSTVÍ

Je večer, kterýkoliv pátek ve školním roce, něco mezi 19. a 20. hodinou a Vy jedete tramvají kolem kostela sv. Tomáše. V sakristii se svítí. Napadne Vás: "Co se tam asi děje?"

Takže nejdříve trochu historie o našem společenství. Na podzim roku 1990 se u sv. Tomáše začali připravovat ke svátosti křtu pod vedením O. Pavla Posáda a O. Jana Mráze dospělí katechumeni z celého Brna. Od té doby prošlo dvouletou přípravou téměř 100 katechumenů, na jejichž duchovním vedení se později podíleli také O. Pavel Koutník a O. Jiří Kaňa. Příprava těchto katechumenů vyvrcholila o slavnostech na Bílou sobotu v letech 1992, 1993 a 1994 přijetím svátosti křtu.

Někteří z pokřtěných vyjádřili touhu i nadále se společně scházet a za pomoci O. Pavla Posáda být dále uváděni do života církve. Spolu s těmito novými křesťany se nyní každý pátek schází i někteří jejich kmotři i další, kteří se přišli jen podívat a potom už v tomto společenství zůstali. Dohromady tvoříme i dnes velmi různorodé společenství lidí, starších i mladších, studentů i důchodců, lidí středního věku, různých povolání a vzdělání, svobodných i manželů... Všechny nás ale pojí láska k Bohu a touha tuto lásku žít společně (nyní s O. Miroslavem Šudomou). Kromě duchovních témat k dalšímu vzdělávání rádi zpíváme, vyprávíme svoje životní příběhy, modlíme se (v modlitbě se spojujeme každý den, i když se nevidíme).

Jednou za měsíc skládáme čerstvě vytištěné číslo Tomáška.

Z našich řad vyšel nápad založit farní knihovnu, společně jsme na dálku adoptovali opuštěné dítě z Brazílie.

Někteří z nás jezdí společně na poutě a letos v létě byli na nezapomenutelných exerciciích.

Na konci školního roku se setkáváme u "tradičního" táboráku. Letos nás tam bylo asi šedesát., přišli mezi nás také otcové Pavel Posád, Jan Mráz, Jiří Kaňa a jáhen Marcel Javora.

Toto naše představení chceme ukončit poděkováním našim duchovním otcům i všem, kteří modlitbou pomáhají našim katechumenům na cestě za Pánem, a pozváním do našeho společenství. Přijďte se za námi podívat?

Helena Čížková
Irena Plchová

ZPRÁVY

* Městem Brnem bude ve dnech 21. a 22.12.1994 procházet asi sedmdesátičlenná skupina věřících nejrůznějších náboženství (od buddhistického po katolické), zejména z Japonska. Jdou z Osvětimi do Hirošimy přes bývalou Jugoslávii a modlí se za mír a smíření. Denně ujdou asi 20-30 km.

V uvedených dnech budou přivítáni v Brně a uskuteční se s nimi beseda v Bílém domě na Žerotínově náměstí.

Organizátoři nás požádali o pomoc při zajištění alespoň improvizovaného noclehu po rodinách. Účastníci mají spacáky, jednalo by se tedy alespoň o místo na přespaní na jednu noc, jídlo a svačinu na cestu. Pokud byste v některé z Vašich rodin mohli jednoho z účastníků přijmout, přihlaste se v sakristii. Za ochotu děkujeme.

* Děkanská vizitace

V úterý 22.11.1994 odpoledne nás navštíví brněnský děkan P. Josef Brychta v souvislosti s pravidelnou každoroční vizitací naší farnosti.

Po zhodnocení života a vedení farnosti pobeseduje s kněžími a jáhny a také se zástupci aktivit a hnutí, působících na farnosti. Večer v 17,30 hod. bude v našem kostele koncelebrovat mši svatou. Všechny Vás upřímně na toto setkání zveme

* Mikulášská besídka

pro nejmenší (4-8 let)
ve středu 30.11.1994 v 16,30 hod.
v kapli vedle sakristie.

2. pro starší (od 9 let)
v neděli 4.12.1994 od 15,00 hod. do 18,00 hod.
v kapli vedle sakristie.

Srdečně zveme všechny děti naší farnosti.

* Přijímání nových ministrantů: ve středu 23.11.1994 budou během mše opro děti v 17,30 hod. do ministrantského sboru přijati noví kluci - Slávek a Peťa.

* V neděli 27.11.1994 je otcem biskupem vyhlášena diecézní sbírka na charitu.

* Ve středu 30.11.1994 v 18,30 hod., po večerní mši svaté uvedou v našem kostele děti z Podolí a Bedřichovic dramatické pásmo M.Holkové o sv.Václavovi. Srdečně zveme nejen děti.

LISTOPADOVÁ POHÁDKA

Fuií! To je venku větrno, co říkáte, milé děti? Já, bába Meluzína jsem přiletěla za Vámi. Jistě mne znáte z pohádek a vyprávění, jak jsem skučivala v komínech! Fuií! To jsem vždycky v tomto podzimním čase - vy lidé tvrdíte, že v nečase a plískanicích - vyprávěla Vaším babičkám a prababičkám i dědečkům a pradědečkům podzimní pohádky a dnes budu jednu vyprávět i Vám.

Ale protože většinou bydlíte ve velkých domech bez komínů, bude Vám ji muset přečíst třeba maminka. Nebo už to umíte samy? Tak poslouchejte! Fuií!

Možná, že se právě teď zlobíte, že venku zase prší. Za okny bubnuje vytrvalý déšť, snáší se v malých či větších kapkách a kapičkách z mraků na zem. Víte, že v každé té kapičce bydlí malá dešťová panenka? Jsou to sestřičky Makové panenky, kterou jistě všechny znáte z Večerníčku. Tyhle ale nebydlí v makovici na velkém makovém poli, ale v kapkách deště. Všimněte si, jaký má kapka vody tvar - nahoře je špičatá, dole pěkně do obloučku, to jak v ní sedí panenka s konvičkou a veze se na zem. V ledových kapkách, v kroupách, pro změnu bydlí kroupoví mužíčci, ale o těch až jindy. Když kapka dopadne na zem, běží dešťová panenka se svou konvičkou ke kořínkům stromů, trávy, květin a dává jim napít. Když spadne na Vaše okno, rychle sjede dolů a snaží se

dostat tam, odkud slyší tichounké volání žíznivých kořínků.

Slyšíte, jak déšť šumí? A když se pozorně zaposloucháte, slyšíte v šumění deště slaboučký zpěv. To dešťové panenky na své cestě zpívají ukolébavku pro usínající přírodu. Když pak splní svůj úkol u kořínků rostlin, natáhne sluníčko své zlaté prsty a v mlžných parách si je přitáhne nazpět, aby mohly znovu sjet na zem s naplněnými konvičkami v dalších kapkách příštího deště.

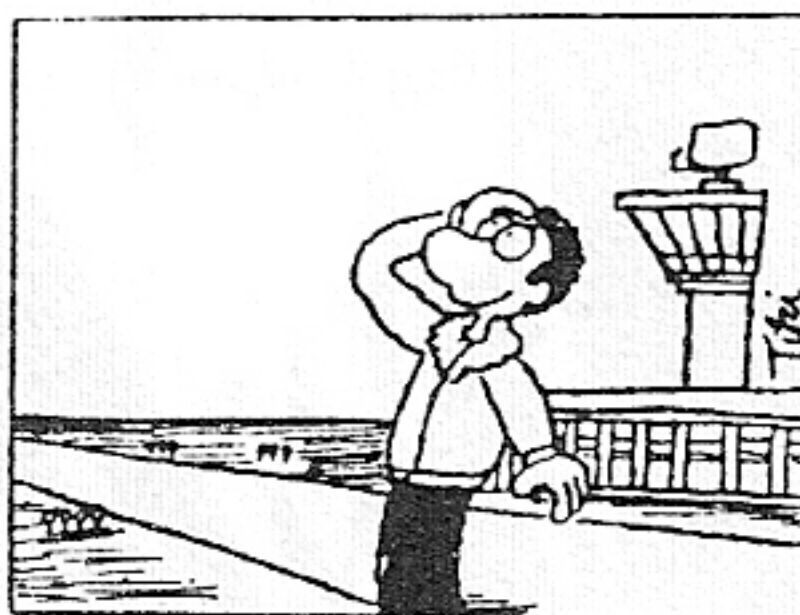
Když se Vy, děti, moc mračíte, chce Vás sluníčko potěšit a řekne panenkám, aby se převlékly do barevných šatečků a nechá je běhat od jednoho konce oblohy k druhému, svítí na ně ze všech sil, aby jejich sukničky co nejvíce zářily barvami a pak se radostně usmívá, když slyší, jak jásáte: "Duha, duha!"

A protože k Vám domů nemohou přijet dešťové panenky v kapičkách deště, nenechte Vaše květiny v květináčích mamě tenounce volat dešťovou panenku, aby jim dala pít a samy vezměte konvičku, zahrajte si na dešťové panenku a všechny kyticky pěkně zalévejte. Květiny se Vám za to odvděčí svou krásou a maminka a tatínek z Vás budou mít velkou radost.

Mějte se hezky, já už zase musím letět vyprávět pohádky dalším dětem. Nashledanou! Fuií!

INZERCE

Nadace Podané ruce, jejíž členové chodí do našeho kostela shánit naléhavě účetní. Přijmou také terapeuty, kteří by pracovali s drogově závislými lidmi. Informace na tel. 57 40 78, ing. Petr Žáček.

ADVENT - OČEKÁVÁNÍ
PŘÍCHODU BOHA NA ZEM

Měsíčník farního společenství při kostele Zvěstování Panny Marie a sv. Tomáše v Brně "TOMÁŠEK".
Redakce: Vít Janku, Zdeněk Buršík a Jiří Palacký.
Kontakt: tel.: (05) 42 21 74 64 nebo na faře.

Neprodejné. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.

Římsko-katolický farní úřad u sv. Tomáše v Brně,
Lidická 6, Brno, tel.: (05) 57 22 15

